1e Jaargang, nummer 1, 19 januari 2025

De Aardappel

Nieuws uit de andere wereld. Leven op de paradijs aarde.
Literair blad voor boeken en verhalen, ter onderzoek en uitleg van de oude en nieuwe bijbel.

In dit nummer : Levensprincipes van het paradijs - Hoe ‘De Aardappel’ begon, De Afrikaanse vriendin, de gelijkenis van het vreemde volk dat gij niet kent, Ontsnapping uit Enkhuizen, De gelijkenis van de orkanen des Heeren, Bonje in de christelijk gereformeerde kerk, en De gelijkenis van de vrouw in barensweeën

---

LEVENSPRINCIPES VAN HET PARADIJS - HOE DE AARDAPPEL BEGON

Ik had een droom dat ik in een rijtjeshuis woonde. De huizen hadden ook deuren tussen elkaar, zodat je van het ene naar het andere huis kon. Aan de linkerkant woonden de Indonesische buren, en aan de rechterkant woonde een meisje waar ik soms zorg voor droeg vanwege haar moeilijke verleden. Het zusje en een nichtje waren bij mij in huis, en ik zat achter de computer en had contact met het buurmeisje die haar nieuwe haar liet zien. Het leek alsof ze het wit had geverfd, maar toen schoof ze het wat en leek het dat het een soort witte strikjes waren. Het ging niet zo goed met haar, ze zei niet veel, en toen zei ik : ‘Kom maar even hier, dan krijg je een knuffel.’ Ze zou dus komen door de deur tussen onze huizen in. Ze kwam al heel snel, en ik zei dat ze even bij de andere meisjes kon gaan zitten, want ik was nog even op zoek naar mijn huisjasje. Ik had ook net mijn sportschoenen aangedaan. Ik kon mijn huisjasje niet vinden, dus toen ging ik door de deur aan de andere kant naar de andere buren om te kijken of het daar nog lag, want daar was ik net geweest, maar er hing een ander huisjasje met een capuchon, maar die was van de buurvrouw, en die wilde ik ook niet aantrekken. Er lag een grote kaart van een zogenaamde aardappelmeter, waarop informatie stond over aardappels, hoeveel je er per dag van kon eten. Mijn opa woonde ook in de buurt, en die was lid van een krant genaamd ‘De Aardappel’. Naast de hoofdtitel was altijd een plaatje van een groene aardappel. Er stonden ook Duitse artikels in. In mijn huis ving ik ook een Afrikaanse vrouw op. Haar man wilde niets meer van haar weten en ze wist niet waarom. Natuurlijk heeft deze droom een diepere betekenis. Het was een natuurplaats. Het was mooi weer. Het was alsof ik in het paradijs was aangekomen, alhoewel sommige dingen nog niet soepel liepen. Ik was dingen kwijt. Mensen liepen nog met trauma’s, en ik probeerde ze te helpen. Natuurlijk als je tot het paradijs gaat wil dat niet zeggen dat alle problemen ineens wonderbaarlijk voorbij zijn. Het is nog steeds oorlog. Het blad ‘De Aardappel’ was voor moestuinierders en landbouwers. Mijn opa had ook land wat hij verbouwde. Het gaat over het werken in de grond, werken met de natuurprincipes, om de diepere levensbronnen aan de aarde en jezelf te ontworstelen, waar Kuyper over sprak in zijn boekje ‘The Practise of Godliness’, p. 29, en waar de nieuwe bijbel ook over gaat. Dat moeten we opdiepen en ons daarin aan de levensprincipes houden.

De nieuwe bijbel beschrijft de tocht van Adam door de tardema, de diepe slaap des Heeren, waardoor de schepping tot stand komt, en waarin Adam zich allerlei vaardigheden aanleert. Ook de eerdere Adam ging hier doorheen. We zien dit ook in de grondteksten van de oude bijbel. De herinnering (man) werd doorboort (besneden) door de eerdere Eva, en zo kwam Adam tot de geestelijke vergetelheid, tot Witi, als de weg tot het geestelijke geheugen. Dat is ook het overzwemmen van de rivier der vergetelheid, de Lethe, om tot nieuw land te komen. Zo begon overigens mijn droom. Ik zou hier niet gekomen zijn zonder de tardema en het overzwemmen van de Lethe.

‘De gehechtheid aan aardse kennis moet verbroken worden, en herinnerings-zucht, die een mens tegenhoudt om de leegte binnen te gaan.’
Behemma 27:11

Wij moeten niet herinneren vanuit het vlees. Er is ook een vleselijk, zondig geheugen, wat besneden moet worden. Het is een gevecht tegen het valse, oude geheugen, wat afgelegd moet worden. We mogen mensen niet kennen naar het vlees, en zo ook niet beoordelen naar het vlees, maar alleen maar naar het geestelijke. Dat is een heel gevecht. De oude machten van het geheugen zullen niet zomaar willen loslaten.

We zijn opgeslokt door het beest van de vleselijke herinneringen. Kuyper stelde in zijn klassieker ‘The Practise of Godliness’ dat God de mens uit het paradijs dreef en dat de wereld in vijandschap zou zijn tegen hem. Hij stelt dat er maar weinig vrede en harmonie is op deze rusteloze wereld. Het zou doornen en distels voortbrengen, waar eerst nog het fruit in

overvloed groeide. Kuyper stelde dat alleen als de mens het hardst zou werken, dan zou de mens tot het beste komen, maar uiteindelijk zou de natuur de mens overwinnen. De natuur zou de mens terugnemen. De natuur is mooi, maar verwoestend. Ze is verschrikkelijk. Kuyper stelde dat de natuur tegenwerkt bij de geboorte van ieder kind, en zo is iedere vrouw in grote pijn bij de geboorte, in groot zwoegen. Het voedsel van de mens wordt aangetast en weggetrokken door insecten en ander ongedierte, en gevaarlijke roofbeesten nemen een deel van de mensheid weg, telkens weer, stelt Kuyper. Zowel liefde als haat doet lijden, en mensen geven elkaar hun lijden en nemen het van elkaar, en ook dat roeit de mensheid uit, stelt Kuyper. We kunnen niet met en niet zonder elkaar. We hebben elkaar ook nodig voor onderhandelingen. (p. 13-14)

Kuyper beschildert de tragiek van het leven na de zondeval. De natuur brengt doornen en distels voort en onthoudt de mens de vrucht. De mens moet worstelen voor zijn dagelijks brood, stelt Kuyper. En die strijd zal de mens nooit winnen, want de mens raakt steeds meer vermoeid en verzwakt, en uiteindelijk is de natuur overwinnaar en brengt de mens terug tot stof. (p. 28)

De nieuwe bijbel gaat hier ook over. De mens zal de slaap des Heeren moeten ingaan, de tardema, en zo komen tot de rivier der vergetelheid, tot besnijdenis van het geheugen, tot doorboring, opdat de mens verder kan. Hier kan de herinnering aan het goede terugkomen. (Ewa 29:54)

Zelfs daar zal het aardse blijven trekken, en daarom moet de mens dieper de Lethe in, de rivier van de vergetelheid. (Odenlech 26:50) Er zijn slangen in de rivier de Lethe, en daarom moeten we op zoek naar het touw des Heeren wat ons wil leiden. (Odenlech 26:71)

Lethe wordt ook de eerste Eva genoemd (Duizen 36:2) Er zijn dus eerdere scheppingen geweest waarin onze bronnen liggen en waarnaar we dienen terug te gaan. De mens is ergens vastgeraakt en staart zich blind op latere scheppingen, en doet zo aan symptoombestrijding, wat de marktgeest is, Mercurius. Het is een complot tegen de mens gesmeed. De mens doet hier zelf ook aan mee. Daarom is de natuur tegen de mens, de vijand van de mens. Dat is het uitgangspunt. De natuur zoekt de mens te doden. Daar kom je niet zomaar overheen. Daar is wel een pad voor, het smalle pad, met de enge poort, ook door de natuur gegeven. Het is dus heel dubbel. De oude mens moet sterven, en de nieuwe mens moet opstaan.

Ergens kruist de rivier van de weeklachten met de rivier der vergetelheid, Lethe, en ergens kruist de Lethe met de Enoe, de rivier der oerherinnering, opdat het goede wordt herinnerd. (Behemma 27 ; Ewa 29:54)

Dat is de oproep, oh volk. Trekt voort, want de zonde jaagt op u. (Buli 1:9)

Over de Lethe, de rivier van vergetelheid, moeten we tot het land van vergetelheid gaan, genaamd Witi in de nieuwe bijbel. Witi is de paradijselijke waarde die opgebouwd dient te worden. De mens moet geheel loskomen van de valse waanwaarde, de overwaarde. De mens heeft namelijk meer genomen dan hij verdiende. De mens is tot rover geworden en heeft de hemelse heerlijkheden geplunderd en verdraaid, maar zal hiermee niet ver komen. Daarom is de natuur tegen de mens. Daarom beschouwt de natuur de mens als vijand, en moet de mens nog geboren worden. De natuur zal de mens terugnemen tot de baarmoeder, tot stof, en dan pas zal de daadwerkelijke schepping komen.

De nieuwe bijbel beschrijft de Witi waarde in het paradijs als de waarde van het loslaten tot vergetelheid. Zonder het minderen kan de mens niet tot de Lethe komen, laat staan tot Witi. Eerst zal men dus tot de slaap des Heeren moeten gaan, tot de tardema, zoals Adam, en Adam ging ook tot Witi. Die tocht wordt in de nieuwe bijbel uitvoerig beschreven. Het spoor tot Witi loopt door de bron van Betelgeuse-Noord, een gebied van woestijnen en ijswoestijnen, waar de markten van de farizeeërs zijn. Om tot de bron te komen moet men eerst langs de valstrikken van het witte farizeïsme heen. Als men uiteindelijk in Witi is gekomen is daar een grote hemelse ladder. (Werktuigen 1)

Betelgeuse is de bron van Orion, de opening van het paradijs, waar de nieuwe bijbel veel over spreekt. (Werktuigen 2:15)

De troonboeken van het vlees zijn ook in de dieptes van Betelgeuze, dus de mens ontkomt er niet aan. Het houdt de vrouwen gesluierd, als wachters van de kennis. (II Duizen 30:18)

De nieuwe bijbel noemt Betelgeuze als belangrijk voor de voortgang van het profetische rijk. (Kamba 12:25)

Betelgeuze is de leidende ster van Orion. (Kamba 21:2)

Orion wordt beschreven als de poortwachter van het paradijs, rijdende op het beest Betelgeuze. (Duizen 20:53)

Uiteindelijk is Behemma, het eerste boek en het Genesis van de nieuwe bijbel, van het boek des levens, ook een gebied in Betelgeuze. Het is een continent. (Duizen 21:2) Betelgeuze had ook een heleboel paradijsteksten die later werden verdraaid en misvertaald. Dat was voor de oprichting van het valse woord. Daarover is de strijd. De mens moet terugkeren tot het ware Woord des Heeren. Het valse woord moet ontmaskerd worden. Men heeft alles vervlakt en versimpeld. Velen zien door de bomen het bos niet meer. Men heeft menselijke overleveringen en

tradities lopen toevoegen, allemaal voor de markt.

In Betelgeuse ligt ook het Septus geheimenis verborgen, van de valse vrucht, de giftige vrucht van het paradijs waardoor de mensheid viel. Dat geheimenis moet opgeklaard worden, opdat er verlossing is voor de mens. Het gaat niet zonder slag of stoot, niet zonder studie en onderzoek. Het mag niet versimpelt worden, want het is iets heel ingewikkelds, waar de aardse spiegelwerelden ook op wijzen. Het aardse is een voorhangsel van het geestelijke, een gelijkenis.

Uiteindelijk moeten we komen tot Moeder Betelgeuze, die door haar netten de uitverkorenen opvist. (II Behemma 11:24)

Eerst moeten we Betelgeuse West binnengaan. Tussen het Oosten en het Zuiden ligt een enorme zee die ook het Westen van het Oosten gescheiden houdt. De nieuwe bijbel spreekt over dronken ruezen die aan de westkust lopen die eerst verslagen dienen te worden. Zij worden bestuurd door fluisterende zeemonsters. Het is een orde die de Uvuur heet, aan de westkust van Betelgeuse. We moeten zijn als David, veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, die tegen Goliath strijdt. Dit staat voor het gaan van de aardse betekenis tot de geestelijke betekenis. (Werktuigen 1)

De nieuwe bijbel stelt dat de aarde en Orion in elkaar verwoven zijn, dus ook de poort van het paradijs. (Werktuigen 2:15)

Uiteindelijk worden wij tot de aarde teruggezonden als zendelingen als we in deze dingen zijn ingewijd, de kennis van de geestelijke vergetelheid, van Witi. (Werktuigen 3:20)

Door tot de diepte van de tentendienst te gaan, de dienst van de Kehatieten, komen we dieper in Betelgeuse West om tot deze dingen voorbereid te worden. (Werktuigen 4:15)

De kerkvader Augustinus wordt in dat opzicht genoemd. Hij mengde de stad met de wildernis om zo de stad te kunnen overwinnen. Hij was een menger, en kwam zo op het pad van de wildernis, tot de wildernis van Betelgeuse West. Dit pad liep door tot het Oan gebied, van de geestelijke slaap, van de paradijselijke slaap, de tardema. (Werktuigen 4:27)

Dit was ook door het aanpakken van al te letterlijke en eenzijdige beelden over de hel. (4:28-38)

Als we in het Betelgeuse paradijs zijn gekomen, in Oan, is de Witi een fragmentarisch leven, wat druppelt, en wat gebaseerd is op variatie. (4:41-43)

Hiervoor moeten we uiteindelijk tot de diepere Afrikaanse bron van Betelgeuse gaan. (III Werktuigen 5:3) Hiervoor ontkomen we niet aan Israel en Egypte, die we ook moeten verdiepen, want die zijn juist de brug tot Afrika.

DE AFRIKAANSE VRIENDIN

Hij had een Afrikaanse vriendin. Ze hadden vaak relatie-problemen, en schreven elkaar dan brieven die hij vervolgens niet of nauwelijks las. Hij besloot haar dan gewoon liefde te geven. Hij vermoedde dat de relatie-problemen kwamen door de cultuurkloof. Hij bleef gewoon vriendelijk naar haar, en zij ook naar hem. Op een dag zou hij haar ouders ontmoeten. Toen hij haar moeder zag herkende hij haar gezicht. Hij zag haar weleens in de stad. Ze had de vreemde gewoonte om altijd een spoor van snoep achter haar te laten. Hij begreep nooit waarom ze dat deed, maar dacht dat het misschien met de cultuur had te maken. Kinderen volgden haar daarom soms. Sommigen waren brutaal genoeg om snoep van haar te vragen. Hij besloot om er maar niet over te beginnen. Hij keek naar zijn vriendin, en bleef maar naar haar staren, maar toen merkte hij dat het slechts het behang was en dat hij wakker aan het worden was. Hij had helemaal geen Afrikaanse vriendin. Vroeger had hij wel veel Afrikaanse vriendinnen gehad, maar nu even niet. De cultuurkloof was te groot, maar het had nog steeds zijn interesse. Hij wilde op afstand blijven, maar ook weer niet te ver en te veel. Zo kon hij ook zijn werk blijven doen. Afrikaanse vriendinnen waren te vermoeiend, vanwege de cultuurkloof. Het had een verlammende werking op hem, alsof hij gestoken was door een tse tse vlieg. Hij verloor daar ook zijn identiteit van en zijn stem. Steeds stiller werd hij als hij een Afrikaanse vriendin had, en zij scheen steeds praterig te worden, alsof iets hem overnam, en als de relatie dan voorbij was, dan leefde hij verder met haar stemmen in zijn hoofd. Gek kon hij er van worden, maar het inspireerde hem om dan verhalen te vertellen. Zo had hij zijn werk, zo had hij zijn leven, tot het punt dat hij besefte dat hij eigenlijk niet zonder kon. Met en zonder. Hij kon er niet mee leven. Hij moest ergens een tussenpad zien te vinden, een zijpad, en dan dieper de natuur in, om het geheimenis te onderzoeken. Er waren nog een heleboel stammen die hij niet kende. Hij zou gaan als antropoloog of etnoloog, voor zijn werk, en zou gewoon afstand houden. Maar telkens werd hij er weer in meegesleurd. Er was geen afstand mogelijk. Ze waren te bruut, alsof hij van achteren werd aangevallen. Zij lieten in die zin niet veel heel van de cultuurkloof. Het was alsof hij zichzelf geheel in hen verloor. Vluchten kon hij niet. Toch was er dan ergens de genadeslag, en daar was hij dan dankbaar voor. Toch waren er ergens haperingen waar hij dankbaar gebruik van maakte. Maar vaak werd hij dan na een tijdje weer teruggehaald. Hij kon nooit ver komen.

Hij stond op, om zijn kleren aan te doen, maar kon veel ervan niet vinden. ‘Hoe heb ik het nu, moet ik dan naakt gaan, of met een kleed om me heen ?’ Het huis was te rommelig. Nooit kon hij hier iets vinden, zelfs niet zijn eigen kleren. ‘En waar is mijn kam ?’ ‘En ze komt zo, die Afrikaanse vrouw van de drukkerij. Zo kan ik haar toch niet te woord staan ?’ Hij keek om zich heen in pure angst, en keek naar de klok. Hij hoorde de bel al. Hij verstijfde helemaal. Ook leken zijn kaken op elkaar ingevroren. Even stond de tijd stil. Maar toen werd hij pas echt wakker. ‘Wakker, wakker, eindelijk wakker.’ Hij besloot maar gewoon in zijn pyama te blijven. Het was alsof hij weer gestoken was door een exotische tse tse vlieg. Hij moest zijn weg hierin zien te vinden. ‘Oh Afrikaanse vriendin, oh Afrikaanse vriendin, degene die ik bemin, een vreemde herinnering.’

DE GELIJKENIS VAN HET VREEMDE VOLK DAT GIJ NIET KENT

En de hemelse moeder zei tot haar zoon : Wacht op de nacht, want daarin zal uw leger komen. En zij zullen komen zij aan zij, en het wapen is de liefde. En de liefde zal zijn als een trompet om de volkeren te roepen. En velen zullen komen, maar velen zullen komen om tegen de liefde te strijden, en zij zullen proberen de trompet van de liefde tot zwijgen te brengen. Zwem dan de rivier over, en aan de overkant zult hij een vreemd volk vinden dat gij niet kent. Laat u door dat vreemde volk dat gij niet kent onderwijzen. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

ONTSNAPPING UIT ENKHUIZEN

Ik was ontvoerd naar Enkhuizen en kwam daar op een boot terecht. Hoe ik het gedaan heb weet ik niet meer, maar ik kon ontsnappen. Ik rende de weilanden in. Volgens mij had ik een gevecht met iemand gehad, maar ik weet het niet meer heel zeker. Volgens mij had ik ook wat stoten op mijn hoofd gehad. In ieder geval was ik vrij nu, maar ze hadden implantaten in me gestopt waarmee ze me zouden kunnen tracken. De implantaten deden ook pijn. Ik rende en rende maar totdat ik bij bos aankwam. Daar heb ik dagenlang lopen rondzwerven. Ik kwam uiteindelijk in Elspeet aan, waar ik werd opgevangen door een oud-gereformeerde familie. Ze hadden me ergens op de grond gevonden in het bos. Ze dachten dat ik dronken was, maar ik vertelde hen toen het verhaal over de ontvoering. Ook vertelde ik ze dat we nog steeds mogelijk in gevaar waren vanwege de implantaten. Ze hadden een boerderij, en onder een grote schuur was een verborgen ruimte, een schuilplaats, waar ik zo lang mocht verblijven. Maar de criminelen hadden me al gauw getracked vanwege mijn implantaten. Ze kwamen met honden en zelfs beren. Het werd een kleine burgeroorlog in Elspeet. Sommige Elspeters hadden lange haren en zaten in een metal band. Het scheen ook van de oud gereformeerde gemeente te zijn. Het liep niet goed voor ze af. De criminelen waren te sterk. Ik zocht mijn weg onder de grond. Ik was nog steeds zwaar verzwakt. Ik kon niet veel doen. Ik had met lede ogen moeten toezien hoe de criminelen de oorlog schenen te winnen, met hun honden en beren, en ik vluchtte naar de schuilplaats, en vond wat verdere gangen onder de grond. Vanwege de implantaten wist ik dat ik niet veilig was. Ze zouden me nog steeds kunnen tracken hier. De implantaten begonnen ook steeds meer pijn te doen.

Ik heb toen dagenlang door tunnels onder de grond gezworven, en vond toen eindelijk de uitgang. Ik scheen in Oldebroek aangekomen te zijn. Hier werd ik ook opgevangen door een oud-gereformeerde familie. Ik vertelde hen ook het gehele verhaal. Ze zeiden dat ik zo snel mogelijk van die implantaten afmoest. Ze hebben we toen naar een natuurdokter gezonden. Die wist alles af van zulke implantaten. Er waren er wel meerderen die zulk soort implantaten hadden gehad. Uiteindelijk slaagde hij erin ze eruit te krijgen. Inmiddels was er in Elspeet veel politie. Ook het leger was ingeschakeld. Ik keek naar mijn pols. Er zat geen implantaat meer. Ik voelde mijn bloed weer stromen en ik kon weer beter ademhalen. Ik keek naar de familie die mij had opgevangen. Ik bleef maar naar ze staren. Ik merkte dat er iets niet klopte. Ik lag op de grond in het bos en keek slechts naar een boom waarvan de bladeren werden bewogen door de wind. Ik wist niet waar ik was. Het leek wel alsof ik lang bewusteloos was geweest. Ik was ontsnapt, dat wel, uit Enkhuizen. Ik stond op en belde aan bij de eerste de beste boerderij. Een klein jongetje deed open. Ik vroeg hem of zijn ouders er waren. Maar toen ging ik alweer van m’n stokje. Ik vroeg de jongen waar we waren. ‘Elspeet,’ zei hij. Toen riep hij zijn ouders. Die kwamen dadelijk aanlopen. Maar het scheen dat ik nog steeds gewoon tegen een boom aankeek waarvan de bladeren bewogen. Ik was alleen en lag op de grond. Was ik wel daadwerkelijk ontsnapt ? Was ik wel daadwerkelijk ontvoerd ? Ja, dat moest wel. Ik wist zeker dat ik was ontsnapt uit Enkhuizen. Ik hoorde geblaf in de verte. Maar ik vertrouwde het niet meer. Het geluid kwam dichterbij. Er was ook een man bij. ‘Wat doe jij hier op de grond ?’ vroeg hij.

‘Moe, kapot,’ stamelde ik. Toen vertelde ik hem het verhaal. Hij zei dat hij oud-gereformeerd was, en dat dit Elspeet was. Hij nam mij mee naar zijn huis. Hij woonde op een boerderij. Hij keek me aan. ‘Die implantaten, waar zitten die ergens ?’ vroeg hij.

‘In mijn botten,’ zei ik. ‘Ook in mijn mond. Misschien ook in mijn hersenen.’

‘Doe je mond eens open,’ zei hij toen. Ik liet hem in mijn mond kijken. Hij had een zaklampje gepakt.

‘Verdraaid, ik zie het,’ zei hij.

Maar weer was ik gewoon naar een boom aan het staren. Ik had een gevecht gehad en wat klappen op mijn hoofd gekregen, en dat begon nu z’n tol te eisen. Ik wist nog steeds niet waar ik was, maar het leek een bos. Ik vertrouwde niets meer. Ik strompelde naar iets waarvan ik dacht dat het de dokter was, maar het was gewoon een struikje. Ik probeerde te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit me. Weer hoorde ik geblaf, en ditmaal was er een vrouw bij, een donkere vrouw. Ik zuchtte, want ik dacht dat het weer nep was. De vrouw nam mij mee naar haar huis, een boerderij. ‘Weer die boerderij,’ dacht ik. ‘Ik ben gewoon aan het ijlen.’ De vrouw gaf me wat te drinken, en bracht me naar een bed. Het leek zo echt. Ze verzorgde mij goed.

Ze zei dat ze oud-gereformeerd was. ‘Dat dacht ik al,’ zei ik. Er was iets in me wat me blij maakte. Dit moest wel echt zijn. ‘Hoe kan ik u bedanken,’ zei ik.

‘Hoeft niet,’ zei ze. ‘Ik help graag.’

Ik glimlachte.

‘Heus,’ zei ze. ‘Denk je dat ze nog steeds op je jagen ?’

‘Ja,’ zei ik, ‘en ik heb implantaten, denk ik.’

‘Oh,’ zei ze. ‘En wat zijn dat voor een criminelen ? Waarom hebben ze je ontvoerd ?’

‘Ik heb geen idee,’ zei ik.

‘Helemaal niet ?’ vroeg ze.

‘Ik wist het wel, maar ze hebben me op mijn hoofd geslagen, teveel,’ zei ik.

‘Geheugenverlies,’ zei ze toen.

Ze liet me een pistool zien. ‘Als ze komen krijgen ze met dit te maken,’ zei ze.

Het was een stevige vrouw. ‘Volgens mij heb je dat pistool niet eens nodig om hen de baas te kunnen,’ zei ik.

‘Als ze met wapens komen is een pistool het beste,’ zei ze.

‘Of een pijl en boog,’ zei ik.

Maar weer bleek ik alleen maar naar de boom te hebben gestaard en tot de boom te hebben gesproken. Ik begon het meer en meer op te geven. Moedeloos werd ik ervan.

‘Ik kan niet wakker worden,’ zei ik tegen mezelf. ‘Ik ben in een coma.’

Ik was aan allerlei buisjes in het ziekenhuis. Wat ze me gaven wist ik niet, maar het leek wel crimineel. Dit was ergens onder het ziekenhuis. Hier hoorde niemand te wezen. Ik was ontvoerd. Ik probeerde los te komen, maar lag aan banden vast. Ze bleven ook maar troep injecteren. Ik kon niet praten. Ik zag gezichten, waarvan ik dacht dat het wel weer de bladeren van de boom zouden zijn.

Ik moest wat zien te eten en te drinken. Ik hoorde dat er een televisie aanstond. Ik werd ineens ontroerd. Het was een programma over misdaadverslaggeving. Ik kende de misdaad-verslaggever. Ze hadden het over mij. Ze hadden het ook over de criminelen. Ik werd meer en meer ontroerd. Het was dus een grote zaak. Ik probeerde de buisjes los te kauwen, maar kwam niet ver.

Hoe ik het deed wist ik niet, maar ik kon uiteindelijk van het bed afkomen, en probeerde te kruipen op de grond, wat maar nauwelijks lukte. Er werd toen geroepen. Maar dat bleek ook alleen maar van de televisie af te komen. Het was een film van indianen en cowboys. Ik probeerde voort te bewegen. Ik kwam ergens in een keuken terecht. Het leek op een ziekenhuis keuken. Ik kroop naar de koelkast, en begon dingen eruit op te eten. Ik kon mezelf ophijsen aan het aanrecht, en dronk wat uit de kraan. Zo kwam ik een beetje op krachten. Ik zag niemand in de buurt, maar toen zag ik die boom weer, die bladeren die gewoon aan het bewegen waren. Ik zuchtte. Ik kon niet wakker worden. Misschien hoefde ik helemaal niet wakker te worden, maar moest ik dieper dromen.

Ik werd toen gewoon weer wakker op de boot in Enkhuizen, in de kajuit. Was ik ontvoerd ? Nee, we waren gewoon op vakantie. Ivo en Stefan keken naar me, en oom Bert. ‘Waar ben ik ?’ vroeg ik.

‘In Enkhuizen,’ zei oom Bert.

‘Hoe kom ik hier ?’ vroeg ik.

‘We zijn op vakantie,’ zei oom Bert.

‘Ja, maar waar zijn mijn vader en moeder, en mijn broertje ?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Ivo, ‘daar begint het weer.’

‘Die zijn overleden, verongelukt,’ zei oom Bert. ‘Je woont nu bij ons.’

Ik weende. ‘Hoe zijn ze verongelukt ?’ vroeg ik.

‘Vliegtuigramp,’ zeiden Stefan en oom Bert bijna tegelijk.

‘Wees maar blij dat je niet met hen mee was gegaan naar Tenerife,’ zei Ivo.

‘Wat nu ?’ vroeg ik.

‘Het beste er maar van maken,’ zei Ivo.

‘Waar wonen we ?’ vroeg ik.

‘In Elspeet,’ zei Ivo. ‘We zijn oud-gereformeerd.’

‘Hoe komt het dat ik telkens mijn geheugen schijn te verliezen ?’ vroeg ik.

‘Vanwege mishandeling,’ zei oom Bert.

‘Door wie ?’ vroeg ik.

‘Criminelen,’ zei oom Bert.

‘Wie zijn het, waar wonen ze ?’ vroeg ik.

‘Ze zijn dood,’ zei oom Bert.

‘Wie ?’ vroeg ik.

Ze zwegen. Ik voelde me depressief, bang en verward.

Toen de vakantie voorbij was gingen we naar huis.
De vrouw van oom Bert was een grote donkere vrouw.
We woonden op een boerderij, ik had een eigen kamer.
Er was iets mis met mijn hersenen vanwege de mishandelingen.
Er was iets mis met hoe ik de dingen beleefde.
Ik vond oom Bert, Ivo en Stefan zulke koude mensen.
Ook de grote donkere vrouw vond ik koud.
Maar ze hadden me wel opgevangen, scheen het.
Of was er meer gaande ?

De dokter stond ineens voor me met een botje.
‘Dit hadden ze in je hersenen geimplanteerd,’ zei hij.
Ik lag aan allerlei buisjes.
Ik zuchtte. Ik kon weer ademhalen en voelde mijn bloed weer stromen.
‘Waar is oom Bert ?’ vroeg ik.

‘In de gevangenis,’ zei de dokter.
‘Oh, ik weet al waarom,’ zei ik.

Einde

DE GELIJKENIS VAN DE
ORKANEN DES HEEREN

En de drie orkanen des Heeren zullen de zee overgaan tot het land waar de gelovigen opgesloten worden gehouden, en de orkanen zullen de gelovigen opnemen en terugbrengen tot het land waar zij vandaan kwamen. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn en de dag des Heeren.

BONJE IN DE CHRISTELIJK
GEREFORMEERDE KERK

De rijtjeshuizen waren hier in hele lange rijen. Eigenlijk was deze hele buurt christelijk-gereformeerd hersteld, als een afscheiding van de christelijk gereformeerde kerk waar een tiran heerste, in het centrum van de stad. Hier was het meer een omliggende wijk. Ik was hier na de scheiding terechtgekomen, ook na de echtscheiding, want met de scheiding van de kerk kwam ook de echtscheiding, want mijn vrouw bleef gewoon christelijk-gereformeerd.

Mijn zoontje kwam hier soms, maar die zei niet veel. Ook kwam mijn dove broertje zo nu en dan, en die zei ook niet veel. Het ging helemaal niet zo goed in deze herstelde buurt. Er was veel ruzie en onmin. De buren aan de rechterkant, met nog een huis ertussen, hadden we veel problemen mee gehad. Ook met de buurman aan de linkerkant met nog een huis ertussen. Ik kwam eens thuis en had hij een pot grond met een komkommer erin voor mijn deur gezet. Hij zette ook weleens kaktussen voor de deur. Toen ik dacht dat alles wel zo’n beetje gesust was begon hij weer. Er stond weer een pot met een komkommer voor de deur, met een anonieme brief erbij, waarvan ik wist dat het van hem kwam. Ditmaal was het een hele lange komkommer, een hele grote, terwijl die van het verleden klein was. In de brief had hij het erover dat ik boxen had gekocht van 17 euro, en dat ik die had verbrand toen, wat hij wel leuk vond. Hij had ook bepaalde dingen die hij had geschreven weer doorgekrast. Het was een hele chaotische brief, waarin hij duidelijk maakte dat het tussen ons niet werkte en dat we daarom maar bij elkaar uit de buurt moesten blijven. Dat deden we al, dus ik snapte niet waarom hij weer oude koeien uit de sloot moest halen, en dan zo moest provoceren met die grote komkommer in een pot met grond voor mijn deur. Ik was er een beetje boos en verward over, en ik zag bij de buren in de tuin ineens een clowntje hangen, een soort meisjespop, en ik dacht dat dat ook van hem was, want dat had ik nog nooit zien hangen. Ik heb die pop toen gepakt, en brak het stuk onder mijn schoenen. Toen kwam ineens de buurvrouw naar buiten, en die werd me toch een partijtje kwaad. Het poppetje zou van haar dochtertje zijn. Ik liet haar verder niet uitspreken, en zei dat het een misverstand was, dat ik dacht dat het van hun buurman van links was. Ik zou het dubbele bedrag betalen, ook vanwege de emotionele schade. Toen werd ze ineens rustig. Ik liet haar ook de brief lezen. Ze begreep het toen helemaal en vond de brief ook belachelijk.

Ik keek schuin naar de overkant, naar de linkerkant, waar ook een hele lange rij rijtjeshuizen was. De rij stopte eigenlijk niet naar links, maar hier was het hoekhuis, en daar woonde een donkere vrouw waar ik verliefd op was geweest. Het was een heel mooi huis met veel rieten spulletjes, en met een grote tuin, die een beetje een ronding had. Ik zag haar in de tuin. Ik werd weer een beetje rustig. ‘Oh, je crush is buiten,’ zei de buurvrouw toen, die haar ook zag. ‘Ja,’ zei ik, ‘een crush van een tijdje geleden.’

‘Oh, ging het niet goed ?’ vroeg ze. Maar ik kapte het gesprek af, want ik zou het geld halen. ‘Hoeveel was die

pop ?' vroeg ik. 'Twintig euro zoveel,' zei ze. Ik ging naar huis om het geld te halen. Mijn tas had twee hangriemen, maar eentje ervan zat los en kon ik niet zo snel meer bevestigen, dus ik hing één van de hangriemen aan mijn schouder. Ik ging terug naar de buurvrouw en gaf haar vijfenveertig euro. Ze vond het meer dan opgelost. Ik zei er nog een keer bij : 'Ook voor de emotionele schade.' Ik ging toen weer terug naar huis. Ik dacht na over mijn crush van een tijdje geleden. Eigenlijk durfde ik een relatie niet meer aan. Ik wilde het liever op een afstand houden. We zaten bij elkaar aan de kerk, maar daar bleef het bij. We spraken elkaar eigenlijk niet of nauwelijks. Ik was programmeur in de herstelde kerk. Ik moest onderzoek doen naar de geschiedenis, en al hun oude geschriften lezen, en het goede van het slechte onderscheiden, en zo een nieuw boek maken, als tweede boek na de bijbel. Kerkboek heette het. Maar gemeenteleden kibbelden erover wat er wel en niet in het kerkboek zou moeten komen, terwijl het helemaal hun vakgebied niet was. Ik voelde me soms vervolgd in mijn eigen kerk. Het was mijn beroep. Ik was ervoor geroepen. Met sommige vrienden heb je geen vijanden nodig.

Maar er was in ieder geval een exodus geweest. In de eigenlijke christelijk-gereformeerde kerk was het nog wel erger met die tiran. In het centrum van de stad woonde die, waar hij ook zijn kerk had, de kerk van mijn ex-vrouw. Wat een man was dat, zeg. Dan hadden we het nu een stuk beter. Ik ging weer terug naar mijn werk, en liep door wat boeken te bladeren. Ik had een grote boekenkelder onder mijn huis met allerlei zeldzame christelijk-gereformeerde geschriften. Er zaten boeken bij die ik nog nooit had gelezen. Alle herinneringen moesten door deze boeken vervangen worden.

Einde

DE GELIJKENIS VAN DE VROUW IN BARENSWEEËN

En het koninkrijk der hemelen was als een boot op een wilde en woeste rivier, maar velen sprongen van de boot, omdat de boot nog wel wilder en woester was, en er gebeurden verschrikkelijke dingen op de boot. En ze zwommen naar de bodem van de rivier om de dood te zoeken, maar ze konden de dood niet vinden. En de hemelse moeder riep tot hen, en vroeg hen waarom ze haar in de steek hadden gelaten vanwege haar barensweeën. Toen kwamen enkelen van hen terug tot de boot. Op een nacht kwamen er vogels tot de boot, en ze namen velen tot een eiland. Op het eiland was een vrouw die vroeg waarom ze hun hemelse moeder in de steek hadden gelaten vanwege haar barensweeën. Ze zeiden toen dat vogels hen tot het eiland hadden genomen. De vrouw zei toen de barensweeën ook voor hun eigen geboorte was. Ze gingen toen terug om de geboorte te zoeken, maar ze konden het niet vinden, en ook de boot konden ze niet vinden. Toen zijn ze teruggegaan naar het eiland waar ze hun eigen boot bouwden.